

И никога по-нѣжно и мило
Да е грѣло слънцето незнамъ азъ
Както тука на мъртвитѣ въ чертога —
На мъртвитѣ въ града

V.

Днесъ празникъ е.
Изъ крайнини незнайни понесълъ се на тучени кам-
баниутрѣнния химнъ.
И мрѣжатъ се съ звукове печални смълчениѣ про-
стори.

Огласятъ се самотнитѣ пжтеки межъ селища;
Като сѣнки изъ друмища далечни богомолци за-
крѣтали пристѣпватъ.

Къмъ капища на свети кумири,
Що вдигнали съ собствени рѣцѣ, душа си да лѣ-
куватъ.

Камбанитѣ огласятъ крѣгозора;
Потреперватъ просторитѣ смутени.

И възгласи на древен псалмопѣвня долитатъ мигъ
слѣдъ мигъ.

Дочуватъ се: горчивитѣ стенания на тия, що
въ гурбетъ живота свой всецѣло сж минали;
безропотни ридания на други, що бѣлъ день тѣ
въ безкрай години дълги отдохъ невидѣли.

Стигатъ едни: ей други се задали — махатъ крака
привѣли отъ страхъ глави; боязливо къмъ капището
отиватъ, тъй както сж запомнили отъ врѣме; тъй
както сж дочули отъ дѣди.

Да бихъ могълъ съ тѣхъ и азъ да тръгна —
все, може би, отлекло би и мене;
все, може би и мене би съмнало.

Камбанитѣ възгласятъ день на празникъ;
Кръстосани рѣцѣ тамъ нѣгдѣ благославятъ: —
Коя рѣка къмъ мене благословъ
въ смирение ще вдигне?

И кой камбаненъ зовъ душата ще повика
Къмъ храмъ нѣкой, утѣха гдѣ да найде?

Камбанитѣ огласятъ крѣгозора;
Потреперватъ просторитѣ смутени